

Vrtljak v gozdu.

Zapisal Ivo Trošt.

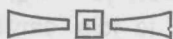

osed Jernejček stopa s sekiro na rami v krimski gozd. Strma je pot in njegov del še daleč. Ko krene po bližnjici v stran, pride po stezi med dvema velikima skalama na ovinek, kjer se je pred njim prostirala mala ravnica. Nasredi je rasla bukev, debela in košata. Okolo bukke je skakalo kakor na neznano povelje pet mladih lisičic. Mož stoji, gleda in se čudi. Vraževeren kakor je, bi kmalu sumil, da mora biti tukaj nekaj začarano. Hotel se je vendar prej dodobra prepričati, ako ni prirodna moč, ki veleva živalim plesati okolo bukke. Kar opazi, da se lisičice obračajo na drevo. „Aha,“ si misli Jernejček, „zgoraj mora biti kdo, ki jim bije takt, in po taktu se vrši potem spodaj ples.“

Res zagleda med vejami starega lisjaka, ki pogleduje svojo družino zdaj skozi to, zdaj skozi ono rogovilo. To je bilo znamenje, ki so se po njem ravnali plesalci. Še se Jernejčku pase oko in duša ob nenavadnem prizoru, pa se končno vendar ne more več premagovati, da vzklikne: „Dobro si jih navadil, Rjavec, prav dobro, izvrstno!“

Tedaj seveda skoči lisjak z drevesa in se zadrvi naravnost k svojemu podzemeljskemu vhodu. Ali v tem času so bili pri vhodu tudi že mladiči. Vsi obenem so se zagnali v luknjo. Zaraditega je bila pretesna ter se je zamašila. Jernejček je še zavpil za njimi: „Kam tako hitro? Čakaj, da plačam. Ali misliš, da bom zastonj gledal tvojo komedijo?“

No, lisjak se ni vrnil po plačilo, marveč se srečno zbasal v skrivališče, za njim pa tudi mladiči. Jernejček je stopal s sekiro na rami v krimski gozd in si mislil: „Kaj takega pa že še ne!“

Sirota.

*Dolgo vas ni bilo, dolgo,
ptičice, nazaj!*

*Ste li res v zamorju daljnem
se mudile, kaj?*

*Oh, ste pač že mnogo, mnogo
videle sveta! —*

*Veste ve tedaj, kje dobri
so ljudje doma?*

*Oh, če veste to, tedaj pa
ptičice drobné,
dejte, po kateri poti
moj korak naj gre!*

V. S.

